

การพัฒนาแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครู ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา

Development of Learning Model for Enhancing the Teaching Professional
Competency in Educational Measurement and Evaluation

หาญศึก เล็บครุฑ

ภาควิชาครุศาสตร์เทคโนโลยี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

Hranseuk2@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านวัดและประเมินผล การศึกษา และ เพื่อศึกษาสมรรถนะวิชาชีพครูหลังเรียนจากแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัด และประเมินผลการศึกษาโดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิชาชีพครู ชั้นปีที่ 4 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 60 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คนกลุ่มทดลอง 30 คน ผลการวิจัยพบว่า แบบการเรียน การสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านวัดและประเมินผลการศึกษา ประกอบไปด้วย 1) ปังจัญนำเข้า 2) กระบวนการเรียน การสอน 3) การควบคุม 4) ผลผลิต 5) ข้อมูลป้อนกลับ โดยมีการจัดกระบวนการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครู ทั้งหมด 5 ชั้นประกอบด้วย 1) ชั้นวางแผนการเรียนรู้ 2) ชั้นลงมือปฏิบัติ 3) ชั้นนำเสนอผลงาน 4) ชั้นประมวลและปรับแก้และ 5) ชั้นปัญหาทางความคิด ซึ่งผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญมีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับเหมาะสมมาก เปรียบเทียบการเรียนการสอนก่อน เรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีผลการเรียนด้านความรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบนักศึกษาทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม คะแนนเฉลี่ยความรู้ด้านการวัดและ ประเมินผลศึกษากลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เปรียบเทียบทักษะของนักศึกษาที่เรียนด้วย แบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 62.36 เมื่อ เปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 90 พบว่า นักศึกษามีคะแนนด้านทักษะด้านการวัดและประเมินผลการศึกษาเทียบเกณฑ์ร้อยละ 90 ของคะแนนรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา

Abstract

The purposes of this research were to develop learning model for enhancing teaching professional competency in educational measurement and evaluation and to study teaching professional competency after learning by learning model for enhancing teaching professional competency in educational measurement and evaluation. The sample group consisted of 60 third year students in the Faculty of Education, Chiang Rai Rajabhat university. The sample was chosen

by using specific choosing and then divided into 2 groups; 30 students were the experimental group and 30 students. The results of the study were found that;

The development of teaching professional competency in educational measurement and evaluation consisted of 1) input 2) instructional process for enhancing teaching 3) control 4) output and 5) feedback. 5 steps of instructional process for enhancing teaching The analysis of the comparison of the students' achievement in the controlled group between before and after learning was found that the achievement of students in the controlled group was higher than before learning at the $p < .01$ level of statistical significance. The result of the analysis of comparison between the experimental and controlled group of students in the experimental group was higher than the controlled group at the $p < .01$ level of statistical significance. The analysis to compare skill of students who learnt by learning model for enhancing teaching professional competency in educational measurement and evaluation appeared that the mean was 62.36. When compared with the 90 % criteria of the total score of the skill, the score was 58.5. It was found that the students' scores on educational measurement and evaluation skill compared with the 90 % criteria was statistically significant at the $p < .01$ level.

Keyword: Enhancing the Teaching Professional Competency in Educational Measurement and Evaluation

1. บทนำ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2551 : 45)[1] ได้ศึกษาปัญหาการวัดและประเมินผล ที่เกิดจากการวัดประเมินผลตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในมุมมองของครูผู้สอน พบปัญหาเกี่ยวกับการวัดประเมินผล ดังนี้ (1) มีความสับสนในคำศัพท์ต่างๆ ที่อยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2) ขาดความมั่นใจในวิธีการปฏิบัติของการวัดประเมินสภาพจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านเป็นเรื่องเกี่ยวกับเทคนิคการวัดและวิธีประเมิน และ (3) เอกสารเกี่ยวกับการวัดและประเมินผู้เรียน ในสถานศึกษาต้องการการจัดทำเป็นจำนวนมาก แต่ไม่มีแบบฟอร์มที่สะดวกต่อการกรอกหรือดำเนินการทำให้ครูต้องมีการเพิ่มขึ้นนอกจากนี้ปัญหาของการวัดและประเมิน (สุวิมล, 2550 : 236 - 237)[2] ได้กล่าวว่า ความรู้ด้านการวัดผลและประเมินผลที่มีขีดจำกัด รวมทั้งเครื่องมือที่วัดจะมีคุณภาพดีได้ก็ต่อเมื่อผู้สร้างมีความเข้าใจในธรรมชาติของงานที่ให้ปฏิบัติ ซึ่งประเด็นนี้ทำให้นักวัดผลประสบปัญหาเนื่องจากไม่มีความรู้ในงานที่วัดอย่างแท้จริง ในประเด็นปัญหานี้สามารถแก้ไขได้โดยการพัฒนาแบบวัดและประเมินผลในงานที่จะวัด อีกทั้งปัญหาอีกประการหนึ่งของปัญหาในการวัดและประเมินผลด้านครูผู้สอน ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านครูผู้สอน หรือด้านบุคลากรมีความสำคัญมาก เพราะว่าจะเกี่ยวข้องกับเครื่องมือที่ใช้ในการสอบวัด ว่ามีคุณภาพหรือไม่ ซึ่งครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดการเลือกใช้เครื่องมือ และสร้างเครื่องมือโดยตรง ดังนั้นปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอน มีสาเหตุมาจาก ขาดความรู้และ

เทคนิควิธีทั้งที่ใช้วัดด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย ถ้าหากครูผู้สอนไม่ได้ศึกษาถึงชนิด และรูปแบบเครื่องมือในแต่ละด้านแล้ว การกำหนด หรือการเลือกใช้เครื่องมือเพื่อการสอบวัดย่อมไม่ถูกต้องเหมาะสม หรือไม่รู้ว่าจะเลือกใช้เครื่องมือชนิดใดดีรวมทั้งปัญหาการวัดและประเมินผลด้านเครื่องมือวัดผลเครื่องมือวัดไม่ตรงจุดประสงค์

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาและพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมกันเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านวัดและประเมินผลการศึกษา ที่จะทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้ตามสถานการณ์จริง เป็นวิธีการเรียนรู้ที่มาจากจัดการเรียนการสอนแบบร่วมกันเป็นการกำหนดวิธีการเรียนรู้โดยการจัดเนื้อหาสาระวิชาชีพครูด้านวัดและประเมินผลการศึกษา รวมทั้งภาคปฏิบัติและมีการประเมินการเรียนรู้ตามสภาพจริง ให้ครอบคลุม พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) จิตพิสัย (Affective Domain) และทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) โดยมีความคาดหวังว่าเมื่อนักศึกษาวิชาชีพครูผ่านการเรียนตามรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น นักศึกษาวิชาชีพครูจะมีสมรรถนะวิชาชีพครูด้านวัดและประเมินผลการศึกษาตามนโยบายการปฏิรูปการศึกษา มาตรา 24 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต่อไป

2. วรรณกรรมหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับวิชาชีพครู

ตามพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546 มาตรา 49 กำหนดให้มีมาตรฐานวิชาชีพ 3 ด้าน ประกอบด้วย

1. มาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ หมายถึง ข้อกำหนดสำหรับผู้ที่เข้ามาประกอบวิชาชีพ จะต้องมีความรู้ และมีประสบการณ์วิชาชีพเพียงพอที่จะประกอบวิชาชีพ
2. มาตรฐานในการปฏิบัติงาน หมายถึง ข้อกำหนดเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในวิชาชีพให้เกิดผลเป็นตามเป้าหมายที่กำหนด โดยให้ผู้ประกอบวิชาชีพจะต้องต่อใบอนุญาตทุก ๆ 5 ปี
3. มาตรฐานการปฏิบัติตน หมายถึง ข้อกำหนดเกี่ยวกับการประพฤติตนของผู้ประกอบวิชาชีพ โดยมีจรรยาบรรณของวิชาชีพเป็นแนวทางและข้อพึงระวังในการประพฤติปฏิบัติ สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา (2548 : 5 – 14)[1]

2.2 แนวคิดสมรรถนะ

สมรรถนะ (Competency) หมายถึง ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) และคุณลักษณะ (Attributes) ที่จำเป็นในการปฏิบัติงานใดงานหนึ่ง (Job Roles) ให้ประสบความสำเร็จและมีความโดดเด่นกว่าคนอื่น ๆ ในเชิงพฤติกรรม

2.3 สมรรถนะการสอน

ด้านสมรรถนะของครูตามความคิดเห็นของนักวิชาการแต่ละท่าน ผู้วิจัยได้ประมวลสมรรถนะที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนตามแนวทางการเสริมสร้างสมรรถนะการสอน คือ

- การเตรียมการสอน ประกอบด้วย การจัดทำแผนการสอน การออกแบบการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน การจัดการเรียน ส่งเสริมการเรียนรู้ และจำแนกระดับการเรียนรู้ของผู้เรียน
- การจัดการเรียนการสอน ประกอบด้วย การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ การเรียนแบบร่วมมือ การสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ กระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้
- การวัดผลประเมินผล ประกอบด้วย การวัดผลประเมินผล การเรียนการสอน การวัดผลประเมินผลตามสภาพจริง การปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพครูของคุรุสภาในมาตรฐานที่ 3 ด้านการจัดการเรียนรู้ และมาตรฐานที่ 5 ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา

2.4 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

กิติมา (2532 : 61)[6] ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนไว้ว่าเป็นหน้าที่โดยตรงของผู้บริหารที่จะต้องทำการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม มีการสอนที่ถูกต้อง ตลอดจนมีการอำนวยความสะดวก เพื่อการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ

บุญชม (2535 : 2)[7] ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนไว้ว่า หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ การฝึกให้ผู้เรียนคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ การจัดสิ่งแวดล้อม และกิจกรรมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ การสร้างหรือจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ การแนะแนวทางแก่ผู้เรียนเพื่อให้ศึกษาหาความรู้

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พิมพ์พันธ์ และพรทิพย์ (2551) [4] ได้ศึกษา “สมรรถนะครูและแนวทางการพัฒนาครูในสังคมที่เปลี่ยนแปลง” ซึ่งได้เสนอแนะว่า การประเมินสมรรถนะครูต้องดำเนินการตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วิชาชีพ ดังตัวอย่างในต่างประเทศที่กำหนดให้ครูใหม่ซึ่งจะเข้าประจำการสอนต้องผ่านการทำแบบทดสอบประเมินสมรรถนะครูก่อน จึงจะสามารถปฏิบัติการสอนในโรงเรียนได้

กรมวิชาการ (2535) [3] ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาและพัฒนา รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นทักษะกระบวนการ พบว่า พฤติกรรมการสอนของครูยังยึดบทบาทเดิมไม่ยอมรับวิธีการสอนแบบใหม่และไม่สนใจที่จะนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษามาประกอบการสอนของตน มุ่งสอนเฉพาะเนื้อหาเทคนิควิธีสอน/กิจกรรมที่ครูส่วนใหญ่ใช้มากที่สุดคือการบรรยาย

สุวิทย์ (2538)[5] ได้ศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูในโรงเรียนประถมศึกษาที่มีการนิเทศภายในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอทุ่งช้าง จังหวัดน่าน พบว่า ครูส่วนใหญ่มีการเตรียมการสอน จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและดำเนินการสอนตามแผนการสอนครบทุกขั้นตอนมีการใช้สื่อการเรียนการสอนเพื่อสร้างความสนใจได้เหมาะสมกับวัยและความต้องการของผู้เรียน

3. วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี 3 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏเชียงราย ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ที่ลงทะเบียนรายวิชาวัดและประเมินผล การศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งแต่ละห้องเรียนมีนักศึกษาจำนวน 30 คนและแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) กลุ่มทดลองที่เรียนจากระบบการเรียน การสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านวัดและ ประเมินผลการศึกษา จำนวน 30 คน กับกลุ่มควบคุมซึ่งเป็น กลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนปกติ จำนวน 30 คน

การวิจัยครั้งนี้ใช้เนื้อหา รายวิชาวัดและประเมินผล การศึกษาจำนวน 3 หน่วยกิต ในหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต เวลาในการศึกษา 15 สัปดาห์

ตัวแปรที่ศึกษา

ต้นแปรอิสระ (Independent Variable) คือ รูปแบบการเรียน การสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านวัดและประเมินผล การศึกษา และวิธีการเรียนแบบปกติ

ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ สมรรถนะวิชาชีพครู ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา ประกอบด้วย ความรู้ ทักษะและเจตคติ

รูปแบบและกระบวนการทางการศึกษา และ ประสิทธิภาพ และมีคุณภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสารงานวิจัยเอกสารตำรา ข้อมูล แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้การเรียน การสอนมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา

ขั้นตอนที่ 2 สร้างรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริม สมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา

ขั้นตอนที่ 3 สร้างกิจกรรมเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครู ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา

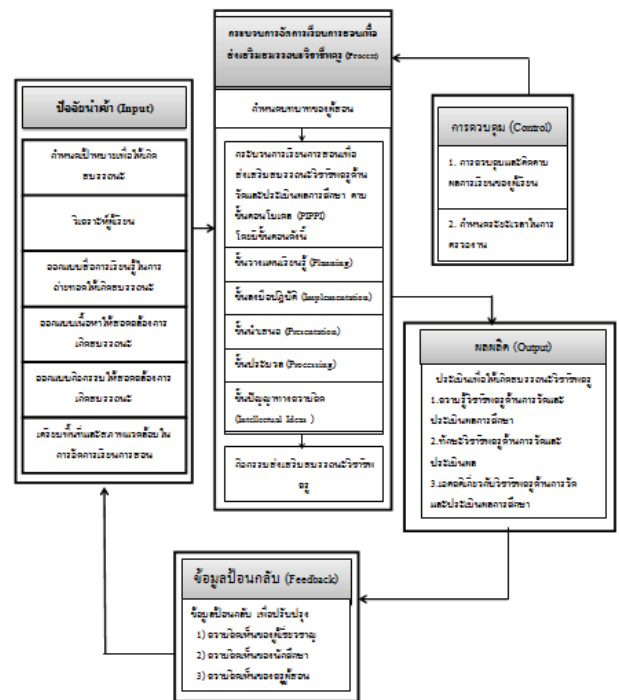
ขั้นตอนที่ 4 ดำเนินการตามแผนการใช้รูปแบบการเรียน การสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัดและ ประเมินผลการศึกษา

ขั้นตอนที่ 5 การปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัดและประเมินผล การศึกษา

4. ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัดและประเมินผล การศึกษา

ผลวิเคราะห์จำแนกองค์ประกอบของรูปแบบคือ 1. ปัจจัย นำเข้า (Input) 2. กระบวนการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริม สมรรถนะวิชาชีพครู (Process) 3. การควบคุม (Control) 4. ผลผลิต (Output) และ 5. ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback)

รูปแบบ การเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะ วิชาชีพครูด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็น เกี่ยวกับความเหมาะสมขององค์ประกอบของรูปแบบการเรียน การสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัดและ ประเมินผลศึกษามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาสมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัดและประเมินผลการศึกษาของนักศึกษาที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรู้ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา ก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองพบว่า คะแนนเฉลี่ยความรู้ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรู้ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา หลังเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่า คะแนนเฉลี่ยความรู้ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษาของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะด้านการวัดและประเมินผลการศึกษาเทียบเกณฑ์ร้อยละ 90 ของคะแนนรวมพบว่า นักศึกษามีคะแนนด้านทักษะด้านการวัดและประเมินผลการศึกษาเทียบเกณฑ์ร้อยละ 90 ของคะแนนรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา หลังเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะด้านการวัดและประเมินผลการศึกษาของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 3 ผลประเมิน สมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัดและประเมินผลการศึกษาของนักศึกษาตามสมรรถนะด้านวัดและประเมินผลการศึกษา

ผลการประเมินสมรรถนะหลังจากเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา โดยการประเมินตามเกณฑ์และมาตรฐานวิชาชีพครู จากการสุ่มแบบ (Convenience Sampling) จากนักศึกษากลุ่มทดลองได้จำนวน 10 คน เพื่อประเมินสมรรถนะ 2 สมรรถนะดังนี้

ผลการประเมินตามสมรรถนะที่ 1 สามารถวัดและประเมินผลได้ตามสภาพความเป็นจริงด้านการสร้าง

แบบทดสอบของนักศึกษา กลุ่มทดลองพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองจำนวน 10 คนที่เข้ารับการประเมินด้านการสร้างแบบทดสอบ ผ่านเกณฑ์การประเมิน 3 คน ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน 7 คน

ผลการประเมินสมรรถนะที่ 1 ด้านความสามารถวัดและประเมินผลได้ตามสภาพความเป็นจริงด้านประเมินผลการเรียนพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองจำนวน 10 คนที่เข้ารับการประเมินด้านการสร้างแบบทดสอบ ผ่านเกณฑ์การประเมิน 4 คน ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน 6 คน

ผลการประเมินสมรรถนะที่ 1 ด้านความสามารถวัดและประเมินผลได้ตามสภาพความเป็นจริงด้านการวิเคราะห์ผลการเรียนพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองจำนวน 10 คนที่เข้ารับการประเมินด้านการสร้างแบบทดสอบ ผ่านเกณฑ์การประเมิน 2 คน ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน 8 คน

ผลการประเมินสมรรถนะที่ 2 ด้านสามารถนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้และหลักสูตรพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองจำนวน 10 คนที่เข้ารับการประเมินด้านการสร้างแบบทดสอบ ผ่านเกณฑ์การประเมิน 3 คน ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน 7 คน

5. สรุป

บทความนี้เป็นการนำเสนอการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา เป็นรูปแบบที่สามารถนำไปพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะต่อการเรียนรู้ในวิชาชีพครู โดยมีกระบวนการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครู (Process) ของรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา ในขั้นตอนนี้จะต้องกำหนดบทบาทของผู้เรียนและผู้สอนก่อนเริ่มกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอนหลัก ประกอบด้วย ขั้นวางแผนเรียนรู้ ขั้นลงมือปฏิบัติ ขั้นนำเสนอขั้นประมวล ขั้นปัญญาทางความคิด ในการวิจัยในครั้งนี้

ผลการประเมินรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านวัดและประเมินผลการศึกษา ผลการประเมินสมรรถนะของนักศึกษาครูในภาพรวม จะเห็นได้ว่า

นักศึกษาทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีผลการประเมินสมรรถนะในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการประเมินสมรรถนะหลังจากเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมสมรรถนะวิชาชีพครูด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา โดยการประเมินตามเกณฑ์และมาตรฐานวิชาชีพครู จากการสุ่มแบบ(Convenience Sampling) จากนักศึกษากลุ่มทดลองได้จำนวน 10 คน เพื่อประเมินสมรรถนะ 2 สมรรถนะเพื่อให้เข้าถึงสมรรถนะที่แท้จริงทางด้านวัดและประเมินผลการศึกษาของนักศึกษาเมื่อออกไปฝึกประสบการณ์และหลังจากประเมินพบว่า มีนักศึกษาในภาพรวมผ่านเกณฑ์สมรรถนะด้านวัดและประเมินผลการศึกษา

6. เอกสารอ้างอิง

- [1] สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา. (2548). มาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา.
- [2] สุวิมล ว่องวานิช. (2546). ทิศทางใหม่และมาตรฐานของการประเมินผู้เรียน. รวมบทความการประเมินผลการเรียนรู้แนวใหม่, หน้า 65-82. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [3] กรมวิชาการ. (2539). คู่มือการพัฒนาโรงเรียนเข้าสู่มาตรฐานการศึกษา การสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- [4] พิมพ์พันธ์ เตชะคุป และพรทิพย์ แข็งขัน. 2551. สมรรถนะครูและแนวทางการพัฒนาครูในสังคมที่เปลี่ยนแปลง. กรุงเทพมหานคร : บริษัท พรักหวานกราฟฟิค จำกัด.
- [5] สุวิทย์ มุกดาภิรมย์. (2538). พฤติกรรมการสอนของครูในโรงเรียนประถมศึกษาที่มีการนิเทศภายในสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอทุ่งช้าง จังหวัดน่าน. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- [6] กิติมา ปรีดีดิลก. 2532. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับปรัชญาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : อักษรบัณฑิต
- [7] บุญชม ศรีสะอาด. (2535). การวิเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.